

Η ώρα της αλήθειας...

Του ΜΑΝΟΥ ΔΑΝΕΖΗ

Επίκουρου Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών

Αν και ο χρόνος που έχει περάσει από τις εκλογές της 10ης Οκτωβρίου δεν είναι μεγάλος, είναι εμφανές πλέον πως μια νέα πολιτική, όσον αφορά τα εθνικά θέματα έχει εγκαινιαστεί, χωρίς βεβαίως να έχουν φανεί ακόμα κάποια συγκεκριμένα και χειροπιαστά αποτελέσματα.

Ως εκ τούτου θεωρούμε σκόπιμο, να συνεχίσουμε την επισήμανση κάποιων νέων διεθνών δεδομένων, που αρχίζουν να αχνοφαίνονται, και ασφαλώς θα μας απασχολήσουν πολύ περισσότερο τα προσεχή χρόνια.

Ένα από τα γεγονότα, που έτυχε της κατάλληλης πολιτικής εκμετάλλευσης την επομένη των εκλογών, ήταν τα κακά έως εμπάθη σχόλια του Ευρωπαϊκού τύπου, τα οποία στρέφονταν ενάντια στη νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, και ιδιαίτερα εναντίον του νέου πρωθυπουργού.

Τα φαρμακερά αυτά σχόλια, από μια μεγάλη μερίδα του τύπου, σχολιάστηκαν λίγο επιφανειακά και αποδόθηκαν σε προηγούμενη κακή άποψη που είχαν τα Ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης για το ΠΑΣΟΚ, και σε δευτερεύουσες προσωπικές αντιπάθειες ή συμπάθειες, απέναντι σε πρόσωπα και πολιτικές απόψεις.

Η αλήθεια όμως ελέγχεται από πολύ λίγους. Τα «γνωστά» μέσα μαζικής ενημέρωσης της Ευρώπης, εντεταγμένα μέσα στα πλαίσια ευρύτερων κοινωνικών, οικονομικών ή πολιτικών σκοπιμοτήτων, εκφράζουν πάντα τις απόψεις εκείνες, τις οποίες οι υπεύθυνες κυβερνήσεις δεν τολμούν να βάλουν πάνω στο τραπέζι, ή έστω κάτω από αυτό.

Στο πλαίσιο αυτών των δηλώσεων βέβαια, δεν μπορεί να ενταχθεί η αναϊδής αναφορά του κ. Ντελόρ στον Έλληνα πρωθυπουργό. Ο κ. Ντελόρ παρά την φαινομενική ψυχραιμία του, έχει συνηθίσει να αντιδρά σαν κακομαθημένο σχολιαρόπαιδο, ευτυχώς χωρίς διάρκεια, όταν κάποιος πειράζει, κατά την άποψή του, χαϊδεμένα του παιδιά, τα οποία πιστεύει ότι θα υπηρετήσουν τις πολιτικές του σκοπιμότητες στα διάφορα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και ο κύριος Παπανδρέου ίσως είχε τολμήσει κάτι τέτοιο.

Ο πανικός όμως που κατέλαβε τον ευρωπαϊκό τύπο ίσως κουβαλούσε θετικά

α. Εγινε αντιληπτό ότι πίστη στην ιδέα της ενωμένης Ευρώπης, δεν σημαίνει υποταγή σε μια γερμανική κατακτητική τάση. Ευρώπη δεν σημαίνει Γερμανία, και ως εκ τούτου κάθε τι που στρέφεται ενάντια στον Γερμανικό εθνικισμό δεν αποτελεί αυτόματα και αντιευρωπαϊκή ενέργεια.

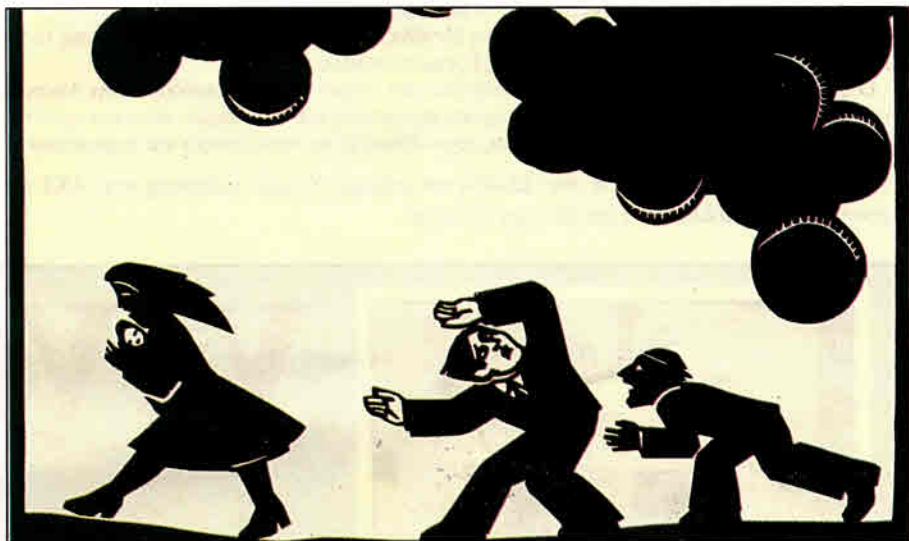
β. Ήταν φανερό πλέον για τα ελεγχόμενα ΜΜΕ της Ευρώπης πως η θέση της Ελλάδας στη διαμάχη μεταξύ Γερμανίας και ΗΠΑ δεν είναι δεδομένη, αλλά εξαρτάται από το ποιος, και πώς, η κάθε δύναμη εξασφαλίζει τα συμφέροντα των λαών των Βαλκανίων.

Πάνω στο θέμα αυτό, η Ευρωπαϊκή Ένωση, αν ήθελε να έχει την στήριξη της

συμμαχιών και εξαρτήσεων, έδωσε και άλλους καρπούς. Οι ΗΠΑ πλέον, γνωρίζοντας την δεδομένη θέση της Ελλάδας να αντιταχθεί σε μια βίαια επέμβαση του γερμανικού παράγοντα σε περιοχές αμέσων συμφερόντων της, αντιμετωπίζει με άλλα μάτι πλέον το Κυπριακό, το Σκοπιακό, και τις ευρύτερες Ελληνο-τουρκικές σχέσεις.

Κάτω από το πρίσμα αυτών των γεγονότων δεν μπορούμε παρά να επαναλάβουμε δύο παλαιές μας θέσεις:

α. Η Ευρώπη θα πρέπει να καταλάβει (και το έχει καταλάβει) ότι αν χαθεί γι' αυτήν η Ελλάδα, πολύ σύντομα θα δει την κοινωνία αλλά και την οικονομία της να καταρρέει κάτω από την ασφυκτική οι-

Ελλάδας, έπεπε να αποκηρύξει την πολιτική πρόκλησης και υπόθαλψης εθνικιστικών συγκρούσεων, που σαν στόχο είχαν την αλλαγή συνόρων στην Βαλκανική, και να αποδεχθεί την αμερικανική άποψη περί μη αλλαγής συνόρων.

Ήδη όπως μαθαίνουμε από τις εφημερίδες, η αλλαγή αυτή στις δεδομένες συμμαχίες, φιλίες και εξαρτήσεις της Ελλάδας, έφερε τους πρώτους καρπούς. Η Ευρώπη βλέποντας να χάνει ίσως τα στρατηγικά πλεονεκτήματα που της προσέφερε η φιλία της Ελλάδας, έσπευσε να καταθέσει ένα σχέδιο, άρσης του εμπόργκο προς την Σερβία, σαν μια πρώτη ένδειξη ανατροπής των νεοφασιστικών μεθόδων επέκτασής της, προς τη Νότια

οικονομική και ενεργειακή πολιορκία των ΗΠΑ και της αναπτυσσόμενης Ρωσίας (ΛΙΜΑΝΙ ΣΕΠΤ. '92).

β. Η Ελλάδα δεν θα πρέπει να διάζει λύσεις, όσον αφορά την Αλβανία και τα Σκόπια. Δεν θα περάσει πολύς καιρός και η μεν Αλβανία θα αντιληφθεί ότι οι Γερμανικές επεκτατικές συμβουλές, θα αποτελέσουν μια εθνική και κοινωνική καταστροφή, ενώ τα Σκόπια θα πεισθούν ότι μόνο στα πλαίσια μιας ενιαίας γιουγκοσλαβικής οντότητας μπορούν να επιζήσουν. (Αυριανή).

Οι εθνικές δυνατότητες εμφανίζονται, ηξημένες, αν η κυβερνητική παράταξη, αλλά και η αντιπολίτευση, μπορέσουν να αντισταθούν στο γιγαντούμενο παιχνίδι